

Ворог стає другом

1946 року, за рік після відновлення незалежності Кореї, Батька Муна заарештували під час проповідування в Північній Кореї. Поліція звинуватила його в шпигунстві на користь Президента Південної Кореї Рі Сингмана та замкнула в центрі затримання Тедон у Пхеньяні. Переслідувачі жорстоко катували його і викинули мертве, на їхню думку, тіло на сніг. Послідовники знайшли його й, убиті горем, почали готуватися до похорону. Та Батько Мун не помер. Він таки вижив, і завдяки їхнім молитвам та рослинним лікам на диво швидко ожив.

За рік Батька Муна знову заарештували й ув'язнили в спеціальному трудовому таборі примусової праці на сусідньому заводі азотних добрив у Хиннамі. Упродовж двох років і восьми місяців він долав невимовні труднощі. Більшість ув'язнених у цьому таборі помирала протягом шести місяців через недоїдання та фізичне виснаження.

Тоді як усе це відбувалося, комуністична поліція також ув'язнила мою матір і бабусю по матері зарелігійні переконання та звичаї. Згодом їх звільнили, однак з великими труднощами. Я вже розповідала про розставання з рештою нашої родини, про нашу втечу 1948 року з допомогою дядька та про виснажливу подорож на Південь.

Протягом наступних десятиліть уряд Північної Кореї ставився до нас, як до ворогів. Ми з чоловіком вели діяльність «Перемога над комунізмом» у всьому світі, й отримали інформацію, що лідер КНДР Кім Ір Сен хоче вбити нас. Семиденний публічний піст та молитва наших членів церкви, розташованої через дорогу від Організації Об'єднаних Націй, 1974 року оприлюднили тяжке становище японських жінок, ув'язнених у Північній Кореї. У червні 1975 року, незабаром після падіння Сайгона, ми провели Всесвітній мітинг за свободу Кореї, який зібрав понад 1,2 мільйони людей на площі Йойдо в Сеулі, щоби рішуче протистояти комунізму.

Без страху і гніву ми з чоловіком невпинно молилися за примирення між Північною та Південною Кореєю. Ми, непричетні до поділу Корейського півострова, взяли на себе відповідальність за його мирне возз'єднання. Ми завжди відчували, що припинення конфлікту на Корейському півострові поверне світ до миру. Тому, повернувшись після зустрічі з Президентом СРСР Михайлом Горбачовим, вирішили, що нам потрібно зустрітися з очільником Північної Кореї Кім Ір Сенем. Ми поставили собі за мету зробити це до кінця 1991 року.

Понад 40 років ми з чоловіком не могли повернутися до рідних міст. Протягом 1980-х років ми навчали наших принципів людей у всіх куточках світу, та ми не могли поїхати в Північну Корею, що була за годину польоту від Сеула. Так само, як і усі корейці, які опинилися на Півдні після Корейської війни. Ніщо не може полегшити тугу і страждання, які обгортають душу через неможливість відвідати рідне місто, а надто, коли воно так близько. Однак, причина, з якої ми з чоловіком хотіли поїхати до Північної Кореї, полягала не в тому, аби відвідати рідні міста та родичів, хоч ми й за ними дуже сумували. Насправді гіркий досвід нашого перебування на Півночі в більшості людей ніколи не викликав би навіть бажання туди ступати.

Рішення поїхати до Північної Кореї здавалося нездійсненною мрією. Адже Північна Корея не дозволить в'їхати навіть групам журналістів із Заходу. Та ми не переставали щиро молитися за прощення і примирення, і попросили наших членів церкви будь-яким способом зв'язатися з Північною Кореєю, бо вірили, що Бог може відкрити шлях у безвихідній ситуації. У відповідь на наші молитви в середині листопада 1991 року, коли ми були в США, кур'єр приніс нам запечатане запрошення. Ми відкрили його приватно. Звертаючись до нас особисто, Кім Ір Сен запрошував відвідати Північну Корею.

Не інформуючи своїх працівників про кінцевий пункт призначення, ми зібрали одяг і вирушили до семінарського центру на Гаваях. Наша сім'я й особистий персонал були здивовані. «На Гаваях тепло, — казали вони, — а ви пакуєте зимовий одяг!».

Прибувши на Гаваї, ми з чоловіком жили в семінарському центрі й зосереджували свої думки в молитві. Перед тим як ступити на землю Північної Кореї, ми мали звільнитися від усіх болючих почуттів, що сковували наші душі. Ми повинні були пробачити Кім Ір Сена, режим котрого завдав шкоди нації та світу, не кажучи вже про нас і нашу велику сім'ю. Якби ми думали про нього тільки як про свого ворога, ми б не змогли його пробачити. Лише з позиції його батьків, із серцем матері я змогла це зробити. Щоби врятувати свого сина, засудженого до смертної кари, мати навіть намагатиметься змінити закони своєї країни. Ось таке материнське серце. З таким серцем я пообіцяла пробачити своєму ворогові. Я не молилася за наше безпечне повернення з Північної Кореї.

Години,, коли ми молилися без кінця, були значущими. Так само, як Ісус Навин сім разів обходив Єрихон, ми знову і знову обходили Великий острів, жертвуючи своєю найщирішу рішучість Небесам. Лише після того, як позбулися всього затаєного болю, ми з чоловіком повідомили тих, хто мав про це знати, що вирушаємо до Північної Кореї.

Найближчі послідовники не стримували емоцій. «Ви збираєтеся в місце, яке контролює ваш ворог. Це надзвичайно небезпечно, це навіть не поїздка до Москви. Там немає посольств ані країн Заходу, ані Південної Кореї; жодного захисту. Про що би не йшлося в листі, Кім Ір Сен не пустив би вас, якщо б не планував затримати назавжди».

Ці слова, висловлені в пориві занепокоєння нашим благополуччям, спокушали нас поринути у власні почуття і страхи. Але ми знали, що мусимо щиро пробачити лідера КНДР Кім Ір Сена й обгорнути його безумовною любов'ю, незважаючи на небезпеку. Ми були схожими до Якова, який віддав усе, що мав, ризикуючи своїм життям, коли погодився зустрітися з братом Ісавом, який мав намір його вбити. 21 рік Яків жив у великих труднощах, зберігаючи щиру відданість своєму братові, який ненавидів його, і завдяки цьому здобув небесну мудрість, необхідну для підкорення серця Ісава. Перетворити ворога на друга справді неможливо без щирого батьківського шімджон.

Кілька днів по тому з ясним розумом і непохитною рішучістю у своїх душах ми з чоловіком та невеликим супроводом вилетіли в Пекін. Коли ми сиділи в залі очікування аеропорту в Пекіні, підійшов представник Північної Кореї і вручив нам офіційне запрошення. На документі була офіційна печатка Пхеньяна. 30 листопада наша група вирушила до Північної Кореї спеціальним літаком JS215 авіакомпанії «Чосон Ейрлайнс», який направив за нами президент Кім Ір Сен. Засвідчуючи повагу до нас, перед посадкою в Пхеньяні літак пролетів над рідним містом мого чоловіка — Чонджу.

Пролітаючи над провінцією Пхьонан, де ми з чоловіком народилися, ми дивилися на річку Чончхон, в якій обоє гралися в дитинстві. Мені здавалося, наче я можу потягнутися вниз і доторкнутися до її синьої поверхні. Невже ця річка була спокійною протягом сумних чотирьох із лишком десятиліть — із часів, коли наша земля була безрозсудно розірвана?

Свіжість холодного зимового вітру, який ми відчули, коли висадилися в аеропорту Пхеньяна — Сунані — розвіялась, коли нас обступили родичі мого чоловіка. Звичайно, всі вони були бабусями і дідусями. Вони схопили нас за руки й заплакали. Моя душа просто заридала, і я впевнена, що чоловік відчував те саме, однак я прикусила губу і стримала сльози. Ми взяли на себе зобов'язання у цій справі заради Небесного Батька та світу, а не задля особистого щастя чи щастя наших рідних. «Для цього буде ще одна поїздка», — запевняли ми один одного, кидаючи хліб на воду.

Ми оселилися в гостьовому залі «Півонія», а наступного дня, згідно з нашою одвічною традицією, прокинулися рано-вранці й помолилися. Якщо в нашій кімнаті були камери спостереження, то всі ці молитви з вигуками за об'єднання Корейського півострова було записано. Того й наступного дня нам провели екскурсію Пхеньяном.

Зустріч із групою найвищих представників уряду Північної Кореї в актовій залі Мансуде на третій день нашого візиту стала легендарною в

Північній Кореї. Ми з чоловіком знали, що виступ на підтримку Бога та проти урядової ідеології «чучхе» в Північній Кореї може бути підставою для страти, однак були рішуче налаштовані ризикувати життям заради миру та об'єднання. Нехай це буде закарбовано: перебуваючи в самому серці Північної Кореї, Батько Мун засудив ідеологію та царство «чучхе». Він голосно й чітко сказав: «Об'єднання Північної та Південної Кореї не може опиратися на погляди президента Кім Ір Сена. Північну та Південну Корею можна об'єднати мирним шляхом, і Корея може стати країною, яка направлятиме весь світ, тільки завдяки богоцентричним поглядам та ідеології “головного крила” Руху об'єднання». Крім того, він спростував наратив їхньої пропаганди про те, що Корейська війна розпочалася із нападу Півдня на Північ. Наприкінці своєї промови Батько Мун застеріг: «Як ви можете називати себе лідерами, якщо навіть не можете контролювати свої статеві органи!».

Північнокорейців ці слова спантеличили. Співробітники служби безпеки очікували сигнал вбігти зі зброєю. Навіть члени нашої делегації, які здогадувалися, що планує казати Батько Мун, обливалися холодним потом. Ми з чоловіком об'їздили весь світ і зустрічалися з лідерами багатьох країн, але ніде нам не доводилося рішуче витримувати таку напругу, як того дня в Пхеньяні.

Після того, як Батько Мун закінчив свою промову, в розкладі було відведено час на обід. Усі їли за окремими столиками в мертвій тиші. Багато хто думав, що шанси зустрітися з президентом Кімом стали мізерними. Мій чоловік сказав, що він цим не переймається, бо вже сказав те, заради чого приїхав.

На шостий день генсек Кім надіслав нам два гелікоптери до Чонджу, рідного міста Батька Муна. За його наказом дорожники нещодавно проклали вузьку дорогу до будинку, в якому провів дитинство мій чоловік, встановили гідні надгробки та посадили дерен на могилах його батьків. Вони навіть пофарбували і прикрасили будинок, де народився Батько Мун, та розсипали пісок на земляній підлозі й у дворі. Ми відвідали могили його батьків і поклали квіти.

Я дивилась на небо в напрямку Анджу, мого рідного міста, розташованого за 29 км від нас. Чи старий будинок, який огортав мене теплом, усе ще стоїть там? Чи досі росте кукурудза на присадибній ділянці? Де могила мого діда по материній лінії? Мене все цікавило, але я приховала ці почуття. Ми прийшли на зустріч із генсеком Кім Ір Сеном від імені нашого Небесного Батька, щоб визначити майбутнє нашої Батьківщини. Ми приїхали заради нації та світу. Я стримала власні почуття, бо зважала на цілі нашого історичного приїзду. Я там побувала, тому настане день, коли не лише корейці, а й усі люди зможуть вільно відвідувати рідні міста.

На сьомий день ми нарешті зустрілися з генсеком Кімом. Коли ми увійшли до його офіційної резиденції в Маджоні, що в провінції південний Хамгьон, він уже чекав на нас. Не зважаючи на протокол, мій чоловік привітав генсека Кіма так, ніби вони старі друзі, і той відповів взаємністю. Ми всі глибоко видихнули, коли вони радісно обійняли один одного. Кім Ір Сен, побачивши мене в традиційній корейській сукні, ввічливо привітався.

6 грудня 1991 року: зустріч із лідером КНДР Кім Ір Сеном

Спершу був обід, і поки ми їли, то вели розмови на невимушені теми, як-от полювання та риболовля. Поступово ми з Батьком Муном представили нашу поточну діяльність, зокрема Всесвітній фестиваль культури та спорту, який запланували на серпень наступного року. Почувши, що в межах фестивалю відбудуватиметься й церемонія Благословення для 30 000 пар з усього світу, генсек Кім запропонував провести її на пляжі Мьонсасімні в прекрасному північнокорейському районі Вонсан, де ростуть розкішні трояндові кущі. Він також пообіцяв відкрити порт Вонсан, щоби доправити туди всі пари. І раптом з'явилося так багато тем для обговорення. Розмова отримала своє джерело живлення і тривала довше, ніж було заплановано за розкладом. Мій чоловік прийняв свого ворога, якого десятиліттями готувався зустріти, з глибокою та сильною любов'ю. Генсека Кіма вразила наша щирість, і він позитивно сприймав наші пропозиції протягом усієї зустрічі.

На ту пору відвідувачі з вільного світу ризикували своїм життям, приїжджаючи до Північної Кореї. Комуністи ненавидять релігію, а ми з чоловіком були її співзасновниками. Ба більше, ми були лідерами глобального руху боротьби з комунізмом. Наша поїздка в Північну Корею була не заради спільних економічних підприємств. Наші мотиви були однозначними: ми не вдавали, що хочемо щось зробити на користь Північної Кореї, будучи насправді зацікавленими у власній вигоді. Такий підхід є типовим у політичному світі, проте нам і на думку це не спадало. Ми щиро прагнули виконати провіденційну волю, тому поїхали лише з Шімджон Бога, щоби просвітити і з любов'ю обійняти комуністичних лідерів та відкрити шлях до справжнього об'єднання. Ми дісталися до цієї землі, покладаючись лише на Бога, і порадили її верховному лідеру прийняти наказ Небес.

Попри те, що ми були почесними гостями в Північній Кореї, ми не могли спокійно спати, знаючи, що тисячі й десятки тисяч сімей розділені та тужать одна за одною, адже Корея ще не була об'єднаною. Ми не спали ночами, намагаючись з'єднати небесну вдачу з цим місцем через нашу

душевну молитву. Щоночі ми присвячували себе Богу заради об'єднання Корейського півострова. Політичні переговори й економічний обмін відбудуться тільки на основі істинної любові Бога. Сфокусувавшись на цьому, переговори з Кім Ір Сенем відкрили нову главу в історії об'єднання Північної та Південної Кореї.

Озираючись назад, я вважаю, що ми з чоловіком поїхали до Москви і Пхеньяна й ризикували там своїми життями саме в той момент, коли комунізм досягнув зеніту. З радісними серцями як представники вільного світу ми обійняли ворогів, які жорстоко переслідували нас. Так ми зворушили їхні серця і це призвело до нашого примирення. Саме так, ми заклали основу об'єднання та миру. Ми вирушили до Північної Кореї не для того, аби щось отримати, а щоб подарувати справжню істинну любов. Заради Бога ми з чоловіком пробачили те, чого не пробачають; заради людства ми полюбили те, що нелюбе.

5 серпня 2007 року: відкриття Всесвітнього центру миру в Пхеньяні, який побудував Рух об'єднання

Невдовзі після того, як завершилася наша восьмиденна місія, прем'єр-міністр Північної Кореї Йон Хьон Мук очолив делегацію до Сеула й

підписав з урядом Південної Кореї спільну декларацію про денуклеаризацію Корейського півострова. За кілька місяців наш рух заснував промислове підприємство — завод «Пьонхва Моторс» («Pyeonghwa Motors»), а також готель «Ботонг Рівер» («Botong River») та Всесвітній центр миру в Пхеньяні як наріжний камінь об'єднання. Зерна, які свого часу посіяв мій чоловік, дали плоди після візиту президента Південної Кореї до Північної Кореї з метою обговорення шляху об'єднання. На цьому фундаменті проростають пагони миру та єднання. Коли ці пагони повністю розцвітуть, то завжди нагадуватимуть щирі молитви, які ми з чоловіком возносили за об'єднання Кореї.

Після зустрічей із президентом Горбачовим та генсеком Кімом ми з чоловіком намітили наші подальші кроки. Ми передбачали потребу в організаціях на чолі з Богом, які заповнять вакуум, утворений загибеллю комунізму, й підтримають ефективну побудову миру. Зі згасанням відчутної загрози воєнничого комунізму наступною нашою вершиною, яку треба було підкорити, стала реформа релігійної віри та моралі, що базується на сім'ї.

Знадобилося понад 50 років, щоби змести міжнародний комунізм на смітник історії, проте занепад релігії і сімейних цінностей є значно тоншою, а отже, і більш згубною загрозою. Бог доручив релігійним лідерам направляти людей жити відповідально, але вплив релігії сьогодні зменшується. Тож тепер викликом для нас стало відновлення релігійної віри як компаса суспільства.

Отож ми активізували наш внесок, спрямований на те, аби релігійні лідери визирнули за межі своїх конфесійних обріїв, припинили міжрелігійні конфлікти та працювали разом на основі загально визнаних цінностей, орієнтованих на Бога. Це ті самі абсолютні цінності, навколо яких ми закликали працювати науковців, медійників та політичних лідерів. Здорові суспільства всіх рас, націй та релігій зароджуються на ґрунті моралі й етики, які, своєю чергою, виникають на основі любові Бога між чоловіком і дружиною, батьками і дітьми. Ця любов до Бога в сім'ї є джерелом абсолютних цінностей, тих, які розділяють всюди та

сповідують усі релігії. Ми надихнули релігійних лідерів працювати разом і навчати цих загальноприйнятих цінностей. Фактично ми вклали в це більше ресурсів, ніж у зростання нашої церкви.

Наші переконання об'єднали релігійних і урядових лідерів, які тепер працюють заради спільної мети — досягнення миру та істинної свободи. Відомі люди з усіх сфер життя, які наслідували наші цілі, стали послами миру завдяки діяльності Федерації жінок за мир у всьому світі та Міжрелігійної федерації за мир у всьому світі. Із 2001 року робота послів миру швидко поширилась із Кореї на весь світ. Натхнені нашими поглядами, послы миру в 160 країнах пускають коріння істинного миру, працюючи над проєктами в багатьох сферах. Там, де точаться суперечки, де бідність заважає освіті, де панує релігійна нетерпимість, де людям не вистачає медичної допомоги — послы миру полегшують їхній біль і допомагають покращити життя.

12 вересня 2005 року в Лінкольн-центрі Нью-Йорка ми відкрили керівну організацію — Федерацію всесвітнього миру (UPF — Universal Peace Federation). Після цієї події ми з чоловіком вирушили в тур 120-ма країнами, щоб зустрітися з послами миру та створити національні відділи зазначеної організації. UPF об'єднує людей та організації в усьому світі за допомогою програм, що сприяють побудові світу істинного миру.

Нині Федерація всесвітнього миру є неурядовою організацією, що має загальний консультативний статус при Економічній і соціальній раді Організації Об'єднаних Націй (ЕКОСОП), де її представники працюють з односторонцями — миролюбними громадянами світу.